

Levon

รีเซ็ตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉิ่งแฉ่อง
신입사원 김철수

1

Oh Jung 오정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

หากย้อนกลับไปในอดีตได้ แม้จะแค่วันเดียว ชีวิตก็คงเปลี่ยนไป
หากมีอีกหนึ่งชีวิต จะไม่ทำให้เป็นเหมือนอย่างตอนนี

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

หากมีอีกหนึ่งชีวิต จะไม่ทำให้เป็นเหมือนอย่างตอนนี

ยินดีต้อนรับนักอ่านทุกท่านสู่นิยายเรื่องใหม่ของสำนักพิมพ์เลวอน กับเรื่องราวน่าอัศจรรย์ของพนักงานธรรมดาอย่างคิมซอลซู ผู้ทุ่มเทชีวิตทำงานถึงสิบแปดปี จนต้องหย่าร้างกับภรรยา แต่สุดท้ายกลับถูกบริษัทเลิกจ้างอย่างไม่เป็นธรรม การงานก็ล้มเหลว ครอบครัวก็แตกแยก ความฝันในการเป็นประธานบริษัทและการมีครอบครัวที่ดีพังทลายเหลือเพียงซากปรักหักพัง ก่อนที่ชีวิตของเขาจะต้องจบลงอย่างน่าเศร้า

แต่ยังถือเป็นโชคดี!! เมื่อเขาตื่นมาแล้วพบว่าตัวเองได้ย้อนเวลากลับไปในวันแรกที่ได้เป็นพนักงานบริษัท และเขาควรจะทำอย่างไรต่อไป การรีเซ็ตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่ครั้งนี้จะมีอะไรรอเขาอยู่

นิยายเรื่องนี้จะพาคุณไปสัมผัสชีวิตของพนักงานบริษัทที่ไม่ได้มีแค่การทำงาน แต่มาพร้อมกับเกมการเมืองภายในบริษัทที่คอยชิงเหลี่ยมกันตลอดเวลา และมาลุ้นกันว่าสุดท้ายแล้ว คิมซอลซูจะทำความฝันให้เป็นจริงได้หรือไม่ ไปติดตามกันได้เลย!!!

Levon

1

เง้างานวันแรก

ณ ห้องประธาน บนอาคารสูงสี่สิบห้าชั้น

หญิงสาวสวยกำลังสวมเสื้อสูทให้ชายหนุ่มพลางคลี่ยิ้มอย่างพอใจ
“ลงมาให้ตรงเวลานะคะ”

“อืม รู้แล้วครับ”

เธอจูบเบาๆ ลงบนแก้มชายหนุ่มแล้วหันหลังเดินออกไป

ชายหนุ่มซึ่งดูอ่อนวัยพยักหน้าก่อนจะเบนสายตามองออกไปนอก
หน้าต่างอีกครั้ง

พอได้ใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ บางครั้งความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมา

หากมีโอกาสอีกครั้งคงจะใช้ชีวิตที่ต่างออกไปจากเดิม

หากย้อนกลับไปในอดีตได้ แม้จะแค่วันเดียว ชีวิตก็คงเปลี่ยนไป

หากมีอีกหนึ่งชีวิต จะไม่ทำให้เป็นเหมือนอย่างตอนนี้

ชายหนุ่มเองก็เช่นเดียวกัน เขาใช้ชีวิตอย่างตั้งใจมาตลอดเพราะเกิด
มาจน แต่กระนั้นก็ยังคงวิ่งอยู่บนเส้นทางชีวิตอันอภัพโชคไม่เปลี่ยนแปลง
พานพบกับความจน ความตาย การหย่าร้าง การแยกจาก ถูกเลิกจ้าง แล้ว
ขณะที่คิดว่าสิ่งที่เหลืออยู่ในชีวิตมีเพียงตัวเองเท่านั้น...

โชคดียิ่งเข้ามาเยือน

ชายหนุ่มตกอยู่ในภาวะวังวนความคิดขณะยืนมองลงไปยังโลกเบื้องล่าง
ประหนึ่งกำลังอยู่เหนือทุกสิ่งอย่าง

“นั่นมัน เมื่อไหร่แล้วนะ...”

“พวกเราจะไม่มีวันลืม ชนแก้วให้หัวหน้าที่คอยปลุกขวัญกำลังใจพวกเราด้วยความใจกว้างตั้งมั่นนำมาตลอดสามปีครับ!”

“ชน!”

คิมซอลซุกยกแก้วเบียร์ขึ้นภายในงานเลี้ยงอำลาที่ลูกน้องในที่มจัดให้ เขาทำงานที่บริษัทมาได้สิบแปดปี

หลังจากเรียนจบเขาก็เข้ามาเป็นพนักงาน และทำงานอยู่ที่นี่หกปีก่อนจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ ต่อมาอีกหกปีถึงได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการ และได้เป็นรองผู้อำนวยการหลังผ่านไปอีกห้าปี แต่ก่อนที่จะได้เป็นผู้อำนวยการ คิมซอลซุกกลับถูกเลิกจ้างเสียก่อน

“เชิญหัวหน้ากล่าวอะไรสักเล็กน้อยก่อนจะเริ่มงานเลี้ยงอย่างเป็นทางการครับ”

จางแฮซองเป็นผู้ช่วยผู้จัดการมาได้สามปีแล้ว ถึงจะทำงานไม่ค่อยเก่ง แต่เข้าใจเรื่องการสร้างบรรยากาศเป็นอย่างดี

คิมซอลซุกรับข้อที่จางแฮซองยื่นมาให้ถือต่างไมค์ แล้วไล่สายตามองลูกน้องในที่มทั้งสิบหกคน

ตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นของวันนี้ เขาจะกลายเป็นแค่คนอื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้อีกต่อไป และด้วยสถานการณ์ปัจจุบันการจะจัดงานแบบนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะอย่างนั้นจึงยิ่งรู้สึกขอบคุณ

แม้การถูกเลิกจ้างไม่ใช่เรื่องน่ายินดี แต่คิมซอลซุกก็ยิ้มออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

หากได้ทำงานในบริษัทถึงสิบแปดปี ย่อมสามารถบั่นสีหน้าได้อย่างเชี่ยวชาญอยู่แล้ว

“ในช่วงที่ความหนาวเหน็บของฤดูหนาวกำลังหลีกทางให้กับความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ ขอขอบคุณทุกคนที่อุตสาหะเตรียมงานเลี้ยงส่งที่มีความหมายแบบนี้ให้ครับ”

“โอ้ย! รีบใช้คำพูดสุภาพเหินห่างตั้งแต่ตอนนี้ได้ยังไงกันครับ หัวหน้า!”

จางแฮซองพูดชัดขึ้นมา

“เฮ้ย! ไฉนนี่ หัวหน้ากำลังพูดอยู่จะพูดแทรกทำไมเนี่ย!”

คำพูดนั้นทำเอาคิมชอลชูหัวเราะออกมา จากนั้นคนอื่นๆ ก็พากันหัวเราะตาม

“แบบนี้ถึงจะสมเป็นหัวหน้า!”

“เฮ้อ จริงๆ เลย ขนาดจะไปแล้วยังให้ฉันทำตามใจตัวเองไม่ได้อีก พวกนายอยากกลับไปออฟฟิศสภาพนี้แล้วทำงานจนถึงสี่ทุ่มหรือไง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกรอบ

คิมชอลชูเกาทัณฑ์หยอ ก่อนเปิดปากพูดอีกครั้ง

“หน้าหนาวปีก่อนลำบากมากเลยใช่ไหม เพราะโควิดเลยยิ่งลำบากกว่าเดิม บริษัทเราก็กว่าลำบาก ทั้งการเจอกัน ทั้งการจากลา...อยากจะทำจริงๆ! ...ไอ้แฮซงอ! อย่าพูดแทรกตอนหัวหน้ากำลังพูดนะโว้ย!”

“ครับ! หัวหน้า!”

“ขอพูดอีกเรื่องเดียวพอ อย่าใช้ชีวิตเพื่องานแบบฉันเลย”

ผู้จัดการอิจินซูที่ถือแก้วอยู่ในมือปล้นตะโกนออกมา

“ผมอยากใช้ชีวิตเพื่องานแบบเดียวกับพี่ครับ!”

“เฮ้ ไอ้หนี่!”

เสียงหัวเราะในงานดังขึ้นอีกครั้ง

คิมชอลชูมองพนักงานใหม่ที่กลืนคำแล้วเอ่ยปากพูดอีกครั้ง

“ชีวิตการทำงานก็เหมือนการวิ่งมาราธอน แต่ถ้าคิดจะพุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียวก็น่าจะเจ็บตัวได้ เมื่อถึงเวลาที่ต้องตัดสินใจ ให้คิดเสมอว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง นี่เป็นคำแนะนำสุดท้ายในฐานะมนุษย์ลุงคนหนึ่ง เอาละ! ชนแก้ว”

พูดจบ คิมชอลชูก็ยกแก้วขึ้น

“ทีมชายห้า ลู๊ๆ!”

“ลู๊ๆ!”

หลังจากงานเลี้ยงส่งที่ลูกน้องในที่มจัดให้จบลงแล้ว คิมชอลชูที่เมาระดับหนึ่งก็แวะเข้าร้านริมทางที่ไปเป็นประจำ สั่งโซจูกับยาหยอหายาก แล้วนั่งดื่มอยู่คนเดียว

“มาดื่มที่นี้คนเดียวอีกแล้วเหรอ”

“อ้าว พี่ ประชุมจนดึกอีกแล้วสินะ”

รองกรรมการผู้จัดการอีจันชักผู้มีผมสีดอกเลาขึ้นแซมและสวมแว่น
กรอบทอง นั่งลงข้างๆ คิมซอลซู

ทันทีที่เขาั่งลง เจ้าของร้านก็รีบนำแก้วโซจูมาวางให้ทันที

“ทำอะไรอยู่ ยังไม่รินให้อีก”

“ครับ พี่”

ทั้งสองชนแก้วกันแล้วยกขึ้นดื่ม

“โอเคไหม”

พออีจันชักถาม คิมซอลซูก็พยักหน้าหงิกๆ พลาจตอบ

“ไม่โอเคได้เหรอครับ”

“คิดไม่ถึงเลยว่านายจะถูกจ้างออก ไอ้กรรมการผู้จัดการพัค ไอ้
ชาติหมา”

“อย่าไปตำหนิปรับฝังองค์รเลยครับ พี่ก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่เหรอว่าผม
ไม่ได้จบจากมหาวิทยาลัยดัง ฐานะทางบ้านก็ไม่ดี แล้วก็ไม่ได้มีความสามารถ
อะไรโดดเด่นด้วย”

“เกณฑ์...ไม่รู้สิก็ไม่ยุติธรรมบ้างหรือไง”

“ฮ่าๆๆ”

คิมซอลซูรินโซจูแทนคำตอบ

“ไม่รู้ทำไมหมอนั่นถึงได้รับคนไม่ได้เรื่องสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ที่ไม่รู้
ภาษาต่างประเทศสักภาษา ยิ่งเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจยิ่งไม่รู้ใหญ่เลย น่าอึดอัด
จนไม่รู้จะทำงานกับคนแบบนี้ยังไงเลย”

“อ๊อ้ย แล้วพี่จะพูดเรื่องเก่าๆไปทำไมครับ”

“ฉันไม่เคยเจอคนทรหดอดทนแบบนี้มาก่อนเลย”

อีจันชักยกแก้วขึ้น และทั้งคู่ก็ชนแก้วกันอีกครั้งก่อนดื่มรวดเดียว
หมดแก้ว

“อุตสาห์ตั้งตาคอยคนทำงานได้ดีแบบนี้ แต่จู่ๆ ก็ถูกจัดการทิ้งเสีย
บริษัทนี่จริงๆเลย...”

“โอ๊ย พี่ก็ทำเหมือนว่าผมออกไปแล้วจะทำอะไรไม่ได้ อย่างนั้นแหละ ผมว่าจะเอาประสบการณ์ที่สั่งสมมาไปเปิดบริษัทค้าขายเล็กๆ ดูนะครับ”

“นายฝันอยากเป็นประธานไม่ใช่หรือไง”

“ฮ่าๆๆ”

คิมชอลซูรินโซจูใส่แก้วทั้งสองใบ

“นั่นเป็นความฝันที่เก่าไปแล้วครับ พอเป็นหัวหน้าผมถึงได้รู้ว่ากำลังเดินมาผิดทาง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ยอมแพ้และดันทุรังต่อไปเหมือนคนงูเงี้ยวเห่เนืองครับ”

“ใช่ แม้จะรู้ทั้งรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าไม่ลองลุยสักตั้งก็ไม่ใช่คิมชอลซูสิ แต่ว่านายก็ใจอ่อนเกินไปหน่อย”

“...อ่อนสิครับ”

“ถ้าจะปั่นไปข้างบน ก็อย่าเอาแต่มองข้างล่างสิ”

“จะให้ผมทิ้งพวกลูกน้องได้ยังไงล่ะครับ”

“นายก็เลยรับผิดชอบทั้งหมดตั้งนั้นหรือ ไ้อ้บ้าเอ๊ย เฮ้อ...”

อีจุนฮักทูปหน้าอกตัวเองราวกับอึดอัดใจ

“เพราะความโลภของผม! เพราะผมเป็นคนโลภไงครับ! ผมอยากให้ลูกน้องเคารพ อยากให้เบื้องบนยอมรับ คิดว่าจะทำได้ทั้งหมดครับ”

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก...แต่ทำไมถึงได้ไปทำทลายกรรมการผู้จัดการพัคล่ะ”

คิมชอลซูยิ้มอย่างเศร้าๆ พलगรินโซจูใส่แก้วอีกครั้ง

“ป้า ขอโซจูอีกขวดครับ”

อีจุนฮักเตะที่หลังของคิมชอลซูซึ่งไม่สามารถประคองตัวได้แล้ว

“นายพยายามมานานแล้ว ฉันทขอโทษที่บริษัทตอบแทนได้ไม่เท่าที่นายควรได้รับ”

คำพูดนั้นทำเอาคิมชอลซูต้องยกแขนขึ้นมาปาดน้ำตา

“ทำให้ผู้ใหญ่ร้องไห้แบบนี้ผิดกติกา นะครับ”

“ไ้อ้นี้...”

“ถึงจะไม่ได้เป็นประธานบริษัทการค้า แต่ผมก็ยังเป็นประธานบริษัท

เล็ก ๆ ที่ตั้งขึ้นเองได้อยู่ครับ”

“อืม นั่นสิ ถ้ายอมแพ้ตรงนี้ก็ไม่ใช่คิมชอลซูแล้ว”

“ดื่มครับพี่”

อีจุนฮักยกโหลดื่มและกินกับแก้มพลางรับลมเย็นจากแม่น้ำแล้วจึง
เอ่ยปาก

“แล้วเรื่องนั้นจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ”

“ครับ ประทับตราไปเมื่อสัปดาห์ก่อนแล้วครับ”

“นั่นไง ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าทำตัวเป็นพ่อท่านป้า¹ ปล่อย
ผู้หญิงไปเมืองนอกคนเดียวแบบนั้น ยังไงก็โดนนอกใจ”

คิมชอลซูตอบพลางรินโซจูใส่แก้วเปล่า

“ตอนนั้นผมน่าจะเชื่อคำเตือนของพี่”

“ลูกล่ะ”

“เขาบอกว่าจะอยู่กับแม่ครับ”

“โอ๊ย แกนี่มันน่าหนักใจจริง ๆ แล้วค่าเลี้ยงดูล่ะ”

“ตอนนี้ผมเหลือแต่ตัวแล้วครับพี่”

อีจุนฮักถอนหายใจเฮือกใหญ่และเขกศีรษะคิมชอลซูที่พุดหน้าอยู่
กับโต๊ะ

“อย่างน้อยก็ควรระวังไว้ให้ได้สักอย่างสิ!”

“เงินหาใหม่เมื่อไหร่ก็ได้ ผู้หญิงก็เหมือนกันครับ”

“ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ฉันรู้ว่านายใจสลายขนาดไหน”

ด้วยคำพูดนั้นทำให้คิมชอลซูชุกหน้ากับแขนแน่น แล้วเริ่มร้องห่ม-
ร้องไห้

อีจุนฮักกระดกโซจูคนเดียวพลางบ่นพึมพำ

“ถ้าในบริษัทมีแต่คนแบบแก ฉันคงทำงานได้อย่างมีความสุขมาก
กว่านี้แน่”

¹ ล่านวน หมายถึง ผู้ชายที่ทำงานเพื่อส่งภรรยาและลูกไปเรียนหรือทำงานที่
ต่างประเทศ

หลังจากแยกทางกับอีจุนฮัก คิมชอลซูก็ถือกระเป๋าเอกสารเก่า ๆ และเดินเซไปมาพร้อมร้องเพลงไปด้วย

เพลงออกจากงานของนาฮุนอา เป็นเพลงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตอันว่างเปล่า

ตั้งแต่สมัยเสียงแตกหนุ่ม คิมชอลซูก็ทุ่มเทเวลาไปกับการเล่นกีตาร์ และการร้องเพลง ด้วยทักษะและน้ำเสียงอันไพเราะซึ่งเป็นพรสวรรค์มาตั้งแต่เกิด

หาว่าในตอนที่คิมชอลซูเรียนมหาวิทยาลัยปีสาม พ่อของเขาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ทำให้คิมชอลซูต้องคอยเลี้ยงดูแม่กับน้องชายซึ่งกำลังเรียนชั้นมัธยมปลายตั้งแต่วันนั้น เขาต้องยอมทิ้งกีตาร์และการร้องเพลงที่ชอบ ทุ่มเทความพยายามจนได้เข้าบริษัทการค้าในปี 2003

โดยตลอดเจ็ดปีแรกที่ทำงาน คิมชอลซูต้องคอยดูแลน้องชาย ทำให้เขาไม่เคยคิดเรื่องแต่งงานเลย

จนเมื่อน้องชายที่หัวดีกว่าตัวเองได้เข้าทำงานบริษัทใหญ่ สถานการณ์ของครอบครัวที่เคยแย่ก็เริ่มดีขึ้น ในตอนนั้นคิมชอลซูจึงได้รับออกไปดูตัวแต่งงาน และมีลูกชายกับลูกสาว

คิมชอลซูซึ่งมีรายได้เพียงพอยอมทำตามข้อเสนอของภรรยาที่ต้องการส่งลูก ๆ ไปเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่ออนาคตที่ดีของพวกเขา

โดยคิดว่าหากวิ่งไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่นก็จะพบกับอนาคตอันหอมหวาน แต่ในความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ตั้งแต่ทำงานที่บริษัทมาสิบแปดปี เขาไม่เคยหยุดพักเลยสักวันเดียว เอาแต่ทำงาน พบปะผู้ซื้อ จัดการดูแลคนจากบริษัทซัพพลายเออร์² และศึกษาเรียนรู้

หาว่าปลายทางชีวิตที่ไม่เคยออกนอกกลุ่มนอกทางแม้แต่วันเดียวกลับพังทลายเหลือเพียงซากปรักหักพัง

“ไม่ว่าเธอหรือฉันไม่มีใครรู้ว่าการใช้ชีวิตคืออะไร ทั้งเธอและฉันไม่มี

² คนหรือองค์กรผู้ทำหน้าที่ในการจัดหาสินค้าและบริการให้แก่ธุรกิจต่าง ๆ

ใครรู้...”

แม้จะเป็นเพลงเก่าจนแทบไม่มีใครรู้จักแล้วก็ตาม แต่ด้วยความเศร้า และเนื้อหาที่กินใจ ทำให้คู่รักวัยรุ่นซึ่งเดินผ่านไปต้องเหลียวกลับมามองอยู่ ครู่ใหญ่

“คนนั้นเขาเป็นนักร้องหรือเปล่า”

“ไม่มั้ง น่าจะเป็นพนักงานทั่วไปนะ”

ทันใดนั้นคิมซอลซูที่เมาเดินโซซัดโซเซเพลงร้องเพลงไปด้วยก็พลบ หายไปในพื้นดิน

จุดที่เขาหายตัวไปเป็นพื้นที่ก่อสร้างซึ่งยังเก็บกวาดไม่เรียบร้อย ทำให้ มีฝาท่อระบายน้ำเปิดอยู่

“พี่!”

คิมซอลซูสะดุ้งตื่นเพราะรู้สึกได้ว่ามีใครเขาย่ำตัวเขา เมื่อได้สติก็ ลุกพรวดขึ้น

แต่กลับถูกกระแทกอย่างแรงที่หน้าผากพร้อมกับเสียงดัง ‘ปัง’ เขา เลยเอนตัวนอนต่อ หน้าผากของเขากระแทกกับเตียงชั้นบนอย่างจัง

“โง่จริง”

คิมซอลซูหน้ามืดเพราะความเจ็บพลางลูบหน้าผากบ่อย ๆ

“กลับมาจากเยอรมนีเมื่อไหร่”

คิมยองซู น้องชายของคิมซอลซู หลังจากที่ได้ทำงานในบริษัทใหญ่ก็ได้ รับคำสั่งให้ไปประจำที่ประเทศเยอรมนีและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

น่าแปลกใจที่ไอ้คนที่จะกลับมาเฉพาะวันครบรอบการตายของพ่อ กับแม่ดันอยู่ข้าง ๆ เขาตอนนี้

“ฝันอะไรถึงได้พูดจาเรื่อยเปื่อยอย่างนั้น ไหนบอกว่าเริ่มงานวันนี้ ไม่ใช่เหรอ”

“เริ่มงานอะไร ฉันโดนไล่ออกแล้ว”

“อะไรนะ ที่พี่บอกว่าได้งานนี้โกหกเหรอ”

คิมซอลซูรู้สึกท้อสหนาทเดียวกว่าที่เริ่มแปลก ๆ จึงลืมหืมตาขึ้น

“อะไร...”

น้องชายวัยสามสิบปลายๆ หายไปไหนแล้วไม่รู้ ในสายตาของคิมชอลซู กลับมีเพียงคิมยองซูมเกรียนและมีหมวดหรือมเหรีมเท่านั้น

“ชอลซู! รีบตื่นได้แล้ว! ยองซูทำอะไรอยู่ ทำไมยังไม่ปลุกพี่อีก!”

เสียงอันคุ้นเคย...ดังมาจากที่ไหนสักแห่ง

นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย

คิมชอลซูมองคิมยองซูด้วยสายตาขุ่น

“แม่ พี่ตื่นแล้ว!”

“เปิดเครื่องทำน้ำอุ่นให้แล้ว รีบไปอาบน้ำเลย ค่าแก๊สมันแพงนะ”

“พี่ ทำไรอยู่นะ”

คิมยองซูซึ่งมือคิมชอลซูลุกขึ้นจากเตียง เขามองไปรอบๆ อย่างเหม่อลอย

คิมยองซูจึงหันหลังเขออกมายังห้องนั่งเล่น

สายตาของคิมชอลซูมองเห็นยุนจินซุกผู้เป็นแม่กำลังจัดโต๊ะอาหารอยู่ในห้องครัว

“หือ”

แม่ของเขาเคยบอกว่าขอแค่ได้เห็นหลานของลูกชายทั้งสองคนถึงจะหมดห่วง จากนั้นก็จากพวกเขาไปอยู่เคียงข้างพ่อ แต่เพราะความทรمانจากการต่อสู้กับมะเร็งปอด ดังนั้นสภาพของแม่จึงไม่ดีเท่าไร

ทว่าภาพของแม่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา ทั้งแข็งแรงและยังสาวอย่างไม่น่าเชื่อ คิมชอลซูถึงกับขยี้ตาอยู่หลายที

นี่ฝันหรือ ฝันสินะ แล้วจะตื่นจากฝันนี้ยังไงเนี่ย

باب!

ยุนจินซุกพาดหลังคิมชอลซูที่มัวแต่เหม่อลอยและขยี้ตาอยู่

“ไม่มีสติตั้งแต่วันแรกที่ทำงานเลยหรือ ลูกชาย!”

ตอนนั้นเองคิมชอลซูถึงได้นึกออกว่าน้ำหนักมือแม่นั้นรุนแรงแค่ไหน และเขาก็ตระหนักได้ว่าความเจ็บนี้เป็นของจริง

“โธ้ย!!!!”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเจ็บหรือเพราะความยินดีกันแน่ ที่ทำให้เสียงร้องดังลั่นออกมาจากปากของคิมซอลซู

มือเข้าแสนอร่อย

แม้จะมีเพียงสาหร่ายที่แม่ทาน้ำมันงาซึ่มเองแล้วอย่างเอง กับกิมจิเปรี้ยวไข่เจียว บัวยดอง และซูปเต้าเจี้ยวใส่เต้าหู้แค่นั้นก็ตาม

คิมซอลซูหวนนึกถึงเรื่องที่แม่ทำงานเสิร์ฟในร้านหมูย่างถ่านแล้วเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้ เพื่อซื้อชุดสูทสวยๆ ให้ลูกชายเมื่อมีงานทำแล้ว

แต่เขาในตอนนั้นไม่รู้เรื่องนี้เลย

“ลูกชายแม่นี้หล่อจริง! วันนี้วันแรก ไปถึงก็ทักทายให้หมดทุกคนเลยนะ ยิ่งก้มหัวมากเท่าไรก็ยิ่งเป็นที่ยอมรับ เอาละ สายแล้ว รีบไปเถอะ”

คิมซอลซูยังไม่ทันได้ซาบซึ้งกับความรู้สึกของการได้พบแม่อีกครั้ง ก็โดนเร่งให้ออกจากบ้านเสียก่อน

2

ทดลองฝันอีกครั้ง

คิมชอลชูหันไปมอง ทางที่ตัวเองเพิ่งเดินลงมา

เขาอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดบนเขา แถมยังเป็นบ้านเช่ารายเดือนที่อยู่ข้างบนสุดอีก

หลังจากที่พ่อเสียไป แม่ก็ต้องทำงานที่ร้านนํ้าอย่างเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูทุกคน

คิมชอลชูมองบันไดที่ทอดยาว แม่แต่ตัวเขาในวัยยี่สิบกลางๆ ที่แข็งแรง ขึ้นลงบันไดแต่ละครั้งก็ยิ่งเหนื่อยหอบขนาดนี้ แล้วแม่ที่ขึ้นลงบันไดเกินสามรอบต่อวันจะเหนื่อยขนาดไหน เพราะอย่างนั้นเมื่อแม่อายุประมาณหกสิบ เขาจึงเลื่อมจจนเดินเหินไม่สะดวก

จากตรงนั้นเดินขึ้นไปอีกหน่อยจะเจอป้ายรถเมล์ป้ายสุดท้ายของสาย จึงมีรถเมล์จอดพักอยู่หลายคัน

บริษัทของคิมชอลชูต้องนั่งรถเมล์ไปประมาณหนึ่งชั่วโมง แต่เพราะไม่ต้องเปลี่ยนสายจึงสามารถนั่งได้ตลอดทาง

เขาย้อนกลับมาในอดีตแล้วจริงๆ

คิมชอลชูเปิดกระเป๋าเงินเพื่อจะจ่ายค่าโดยสาร ก็พบว่ามีเงินอยู่สองหมื่นห้าพันวอน ตอนนั้นเงินจำนวนนี้สามารถใช้ได้หนึ่งสัปดาห์เลยใช้ไหมนะ

ความทรงจำช่างเลือนราง

คิมชอลชูขึ้นรถเมล์ที่มุ่งหน้าไปบริษัท เขาเลือกนั่งเก้าอี้หลังสุดติดหน้าต่าง แล้วมองออกไปด้านนอกพร้อมทบทวนความคิดซ้ำๆ

แม้จะไม่ได้มีความทรงจำชัดเจนพอจะไปกู้เงินมาลงทุนอะไรแบบนั้นได้ แต่ประสบการณ์ที่ได้จากการทำงานบริษัทมาเป็นเวลานานยังคงอยู่

ไม่ว่าจะเป็นความชำนาญ ความเข้าใจในงาน และภาษาต่างประเทศ กับลักษณะเฉพาะของลูกค้าจำนวนมาก แนวโน้มของผู้ซื้อ ความแตกต่างของแต่ละประเทศ...รวมถึงเพื่อนร่วมงานที่ต้องเจอกันอยู่ตลอด หรือแค่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป

ทั้งยังมีภาษาต่างประเทศอีกห้าภาษา คือ อังกฤษ ญี่ปุ่น จีน สเปน และรัสเซีย

ตอนนี้คิมซอลซูมีทักษะที่หากไม่ได้ทำงานในบริษัทมาก่อนจะไม่มีทางเรียนรู้ได้เลยอยู่

บางที...ความผันในการเป็นประธานของเขา

น่าจะเป็นไปได้หรือเปล่า

ชีวิตของคิมซอลซูที่เขาแต่งไปข้างหน้าเป็นเวลาสิบแปดปีนั้นพังทลายไปแล้ว แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดว่าหลายสิ่งนั้นแตกต่างไปจากเดิม

ถ้าได้เจอคนที่ดี สร้างครอบครัวที่มีความสุข หาเงินได้มากกว่าเดิม และทำชีวิตให้เพียบพร้อม เขาอาจจะทำความผันที่วาดไว้ให้เป็นจริงได้ ความมั่นใจของคิมซอลซูเพิ่มขึ้นอย่างมาก

ในตอนที่ไม่รู้อะไรเลย เขาต้องแก้ปัญหาทุกอย่างด้วยความอดทนและความพยายามอย่างเต็มที่...

คิมซอลซูกำมือทั้งสองข้างแน่นอย่างลึมตัว

สำหรับบางคน ชีวิตการทำงานที่บริษัทอาจไม่ใช่เรื่องสนุก

เหล่าพนักงานบริษัทส่วนใหญ่ก็มึนหน้าหลับตาเขว่นตัวเองกับรางวัลเมอร์ราวกับไก่อัดโรค

วันแรกที่คิมซอลซูไปทำงานที่บริษัท ในหัวเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ความคาดหวัง และความกังวลจนไม่ทันได้สังเกตรอบข้าง ทว่าตอนนี้คิมซอลซูสามารถมองเห็นสภาพภายในรถเมล์ได้ทั้งหมด

หลังจากลงจากรถเมล์เขาก็มุ่งหน้าไปยังร้านสะดวกซื้อ

คิมซอลซูใช้เงินหนึ่งหมื่นอนซื้อบุหรี่ยี่ห้อซอง ไฟแช็ก และเครื่องดื่ม

แก้เผด้าง เมื่อมองนาฬิกาแล้วเห็นว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงแปดนาทียังเหลือเวลาอีกเยอะกว่าจะถึงเวลาเริ่มทำงานตอนเก้าโมง

ตอนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดบนเขา คิมซอลซุมักจะนั่งรถเมล์คันแรกจากต้นสายเป็นประจำ เขาเข้างานเร็วกว่าคนอื่นเสมอ เพื่อเติมเต็มจุดที่ขาดไป และกว่าจะเลิกงานก็เป็นเวลาของรถเมล์เที่ยวสุดท้ายแล้ว

หากพลาดรถเมล์เที่ยวสุดท้าย คิมซอลซุมักจะใช้เวลาทั้งคืนเรียนรู้งานที่บริษัท ช่วงนั้นเขาใช้ชีวิตอย่างทรหดจริงๆ

คิมซอลซุมองลือบบ้าอาคารที่แทบจะไม่มีคนเข้าออก ก่อนเงยหน้ามองอาคารยี่สิบสี่ชั้น

‘ฮันยองเทรตติ้ง’

บริษัทการค้าอันดับต้นๆ ของประเทศเกาหลี

แววตาของคิมซอลซุมองไปยังยอดตึก

อีจุนฮักซึ่งไปต่างจังหวัดมาสามวันเพื่อแก้ปัญหาเรื่องข้าวโพดนำเข้า เห็นผู้จัดการพโยฮิลซุ่ยบนรถไฟใต้ดินจึงโค้งศีรษะทักทาย

“สบายดีหรือขอรับ”

“นี่มันสมัยโซซอนหรือไง”

“กลืนเหล้าทิ้งเลยนะครับ”

“จริงหรือ ฉันคิดสเปย์ดับกลิ่นก่อนออกมาแล้วนะ ไอ้เวรตะไลเอ๊ย”

ถึงจะพูดแบบนั้น แต่ผู้จัดการพโยฮิลซุ่ยก็ยิ้มหั้วเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

ไม่รู้ววันนี้เป็นวันอะไร รถไฟใต้ดินที่ปกติจะแน่นขนัด กลับไม่ค่อยมีผู้คนจนสามารถขยับตัวได้อย่างสะดวกมากขึ้น

“ว้าว วันนี้ไม่ค่อยมีคนเลยนะ แล้วเรื่องข้าวโพดล่ะ”

“เกิดปัญหาเรื่องการขนถ่ายสินค้าจากตู้คอนเทนเนอร์ครับ เนื่องจากเมล็ดข้าวโพดเสียหายง่ายเลยทำให้เกิดฝุ่นมากกว่าเมื่อเทียบกับธัญพืชชนิดอื่น และผู้รับผิดชอบฝั่งผู้ซื้อขาดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงต้องการที่จะขอเคลมสินค้าทั้งหมดครับ”

“สมแล้ว! ไม่มีอะไรที่ผู้ช่วยผู้จัดการอีจูนั๊กของเราทำไม่ได้”

“ไม่หรอกครับ ต้องขอบคุณผู้จัดการพโยที่เล่าให้ฟังต่างหากครับ”

“จึ้นเหร่อ ฮ่าๆ!”

พโยอิลชูพุ่งปองหัวเราะร่วน

อีจูนั๊กสังเกตเห็นหน้าของพโยอิลชูอย่างฉับพลัน แล้วถามเรื่องที่อยากรู้มากที่สุด

“เห็นว่าจัดสรรพนักงานใหม่คราวนี้เรียบร้อยแล้วนะครับ”

คำพูดของอีจูนั๊กทำให้ใบหน้าของพโยอิลชูกระตุกเล็กน้อย

“ได้ยินว่าจะมาวันนี้นะ”

พโยอิลชูแสดงสีหน้าไม่พอใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

เขาได้ยินจากเพื่อนที่อยู่ฝ่ายบุคคลว่าพนักงานใหม่คราวนี้เป็นระดับสุดยอดทั้งนั้น

ยกเว้นแค่คนเดียว

“คงไม่ใช่คนนั้นหรอกใช่ไหมครับ”

“คนไหน”

“ก็คนที่ห้อง HYMS (ระบบการจัดการอันยอง) ทั้งหมดได้ในการสัมภาษณ์นะครับ”

พโยอิลชูถอนหายใจแรง

“เฮ้อ...ดันใช่ล่ะสิ”

ได้ยินแบบนี้อีจูนั๊กก็หน้าผ่นิ้วคิ้วขมวดทันที ก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้กลับมาเป็นปกติ

“ฝ่ายบุคคลไม่ทำเกินไปหน่อยเหร่อครับ”

“แล้วเราจะทำอะไรได้ล่ะ”

พโยอิลชูทำหน้าไม่พอใจ

รองผู้อำนวยการอันยองกยู หัวหน้าที่มีขายหัว กับพัคจุนฮยอง ผู้อำนวยการฝ่ายบุคคล เป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่เข้ามาทำงานพร้อมกัน แต่ก็เป็นที่ศัตรูกันด้วย

พัคจุนฮยองกับอันยองกยู ทั้งคู่เข้ามาในฐานะพนักงานใหม่ของ

ทีมขายห้า แต่บังเอิญว่าพัคจุนฮยองดันไปสะดุดตาประธานใหญ่ของฮันยงกรุ๊ปเข้า จึงได้เลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว

อันยองกยูที่รู้สึกได้ถึงความเป็นคู่แข่งจึงเริ่มแฉเรื่องการเล่นซุ้ในที่ทำงานของพัคจุนฮยอง หลังจากนั้นทั้งคู่ก็กลายเป็นศัตรูกันอย่างสมบูรณ์

แม้จะมีประเด็นเรื่องการเล่นซุ้ในที่ทำงาน แต่พัคจุนฮยองซึ่งอยู่ภายใต้การคุ้มครองของท่านประธานใหญ่ก็ยังคงก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่อันยองกยูถูกปฏิเสธในการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งทุกครั้ง

และหลังจากพัคจุนฮยองได้ตำแหน่งในฝ่ายบุคคลแล้ว เขาก็จัดการส่งพนักงานใหม่ที่มีคะแนนต่ำที่สุดในการฝึกอบรมมาให้ทีมขายห้าอยู่เสมอ

พโยอีลซูตบโหล่ลอบใจอีจุนฮัก

“อย่าไปกดดันเด็กใหม่มากเกินไปล่ะ เอาแค่พอดีก็พอ”

“ครับผู้จัดการ ผมจะพยายามครับ”

อีจุนฮักโค้งศีรษะอย่างนอบน้อม พโยอีลซูจึงอารมณ์ดีอีกครั้ง

แต่ในความคิดของอีจุนฮักนั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ถ้าทำงานไม่ได้เรื่อง ก็ต้องลาออกจากบริษัทไปสิ

คิมซอลซูตกอยู่ในห้วงความคิดขณะมองประตูหน้าบริษัทซึ่งหม่นเปิดปิดราวกับปากของปีศาจ

แม้คิมซอลซูจะมีความสามารถเหนือกว่าพนักงานใหม่ และอาจจะมากกว่าระดับหัวหน้าด้วยซ้ำ แต่ถ้าเขาแสดงความสามารถทั้งหมดออกมา นั่นคงทำให้การใช้ชีวิตในบริษัทนี้ลำบากขึ้น

เพราะในปัจจุบันที่ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปบนระบอบประชาธิปไตยอย่างถูกต้อง แต่ภายในบริษัทกลับเป็นการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์โดยสมบูรณ์

เรื่องนี้ไม่ได้ถูกจำกัดเฉพาะในเกาหลีเท่านั้น แต่เป็นมาตรฐานของบริษัททั่วโลก

ประธานคือพระราชา คณะกรรมการบริหารเป็นขุนนาง ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการคือแม่ทัพใหญ่ พวกผู้จัดการเป็นผู้บัญชาการ ผู้ช่วย

ผู้จัดการคือหัวหน้ากองทหาร ส่วนพนักงานก็เป็นทหารในกองทัพ และในบรรดาคนเหล่านั้น พนักงานใหม่ย่อมอยู่ต่ำสุดอย่างแน่นอน

ถ้าไม่ได้เป็นลูกหลานหรือญาติสนิทของเจ้าของบริษัท ก็ไม่มีทางหนีออกจากโครงสร้างทางชนชั้นนี้ได้

เป็นสถานที่ที่ถ้าทำตัวโดดเด่นเกินหน้าก็จะโดนใครบางคนพาดจนศีรษะแตก

เป็นสถานการณ์ที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งจากเบื้องบน

เป็นสถานการณ์ที่ต้องทำให้ได้ตามที่พวกนั้นคาดหวัง

เป็นสถานการณ์ที่ต้องปรับความสามารถให้พวกหัวหน้ากองทหารไม่รู้สึกตกอยู่ในความเสี่ยง

ไม่นาน...คิมซอลซูก็ลบหัวข้อที่สามออกจากสมอง

เนื่องจากผู้ช่วยผู้จัดการอีจุนฮักที่พบกันในฐานะพี่เลี้ยงสอนงาน เป็นคนที่เชื่อมั่นในความสามารถเป็นอย่างมาก

เมื่อรู้ว่าจะได้เจอผู้ช่วยผู้จัดการในวัยหนุ่มอีกครั้ง คิมซอลซูก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

คนที่ครั้งหนึ่งเคยกลั่นแกล้งจนเขาอยากจะฆ่าให้ได้ แต่ก็เป็นคนเดียวกันที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือคิมซอลซูที่พยายามอย่างสุดความสามารถและพัฒนาตัวเองขึ้นมาได้

คนที่นั่งดื่มด้วยกันจนถึงนาทีสุดท้าย คนที่เขารู้สึกขอบคุณ

ก่อนที่คิมซอลซูจะสายศีรษะอีกครั้ง

คนที่รู้เรื่องนี้มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้น อีจุนฮักไม่ได้รู้เรื่องด้วย

ถ้าแสดงความสามารถโดดเด่นเกินไป ก็อาจไปขวางทางของอีจุนฮักที่เขาแหว่งและมองด้านบนได้

เอาไว้พอดี ใช่ว่าพอดี

พอดี เป็นคำที่พูดง่ายแต่ทำยาก

คิมซอลซูเดินเข้าไปในอาคารและสำรวจทุกเส้นทางเข้าออกพร้อมกับจดจำภาพภายในอาคารทั้งหมดใส่หัวไว้ เพราะโครงสร้างภายในอาคารตอนนี้กับอีกสิบแปดปีข้างหน้ามันแตกต่างกันมาก

พนักงานใหม่ทั้งสิบหกคนที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำงานที่สำนักงานใหญ่กำลัง
ทักทายกันอยู่ที่ล็อบบี้อาคาร ในกลุ่มนั้นมีพนักงานใหม่สี่คนที่ถูกว่าจ้าง
หลังจากเคยฝึกงานที่นี่มาก่อน ซึ่งฝ่ายบุคคลคัดเลือกให้เป็นบุคลากรสำคัญ
และได้รับการดูแลเป็นพิเศษ

ซึ่งได้เปรียบพนักงานที่ถูกว่าจ้างผ่านประกาศรับสมัครงานทุกอย่าง
ตั้งแต่เริ่มต้น

“ได้ทำงานที่สำนักงานใหญ่ด้วยสินะครับ”

คิมชอลซูมองฮวังแดฮุนที่ยื่นมือมาพร้อมใบหน้าที่เป็นมิตร ก่อนจะ
ส่งยิ้มคืนพร้อมจับมือตอบ

“ไม่เจอกันนานเลยนะครับ”

นานมากจริง ๆ ตั้งแต่ตอนอยู่กลุ่มเดียวกันในที่ฝึกอบรม

“คิดไม่ถึงเลยนะครับ นึกว่าจะได้ไปต่างจังหวัดเสียอีก”

มุมปากของฮวังแดฮุนแผ่รอยยิ้มเยาะเย้ยอย่างไม่อาจควบคุมได้
ซึ่งคิมชอลซูก็มองออกอย่างชัดเจน

“ผมก็คิดไม่ถึงเหมือนกันครับ”

“เป็นคนที่ไม่คิดมากเลยนะครับ”

“อยากให้เป็นอย่างนั้นไปตลอดเลยครับ”

“ต้องอย่างนั้นแหละครับ ถึงจะเอาตัวรอดได้”

ฮวังแดฮุนใช้คำพูดตรง ๆ พร้อมแอบอวดความเหนือกว่าของตัวเอง
ขณะที่คิมชอลซูรับมือกับท่าทีนี้ได้อย่างสงบนิ่ง

“น่าจะเป็นอย่างนั้นนะครับ”

“เอาละ งั้นขอตัวก่อนนะครับ”

ฮวังแดฮุนเดินไปทักทายพนักงานใหม่คนอื่น ส่วนคิมชอลซูเพียงมอง
เหล่าพนักงานใหม่ที่กำลังทักทายกันอย่างเจี๊ยบ ๆ

หากทุกอย่างดำเนินไปเหมือนในอดีต สิบสองปีหลังจากนี้ คนที่เหลือ
รอดจากกลุ่มเพื่อนร่วมรุ่นจะมีแค่คนเดียวเท่านั้น

อันที่จริงจะเรียกว่าเพื่อนร่วมรุ่นก็อย่างไรอยู่

คิมชอลซูจ้องมองกลุ่มพนักงานใหม่ที่รวมตัวกันอยู่มากที่สุด

จางยูมีที่ถูกว่าจ้างจากการฝึกงาน เธอโดดเด่นกว่าใครด้วยรูปลักษณ์ภายนอกที่เปล่งประกายราวกับดอกไม้ผลิ เธอตอบรับคำท้าทายจากผู้ชายที่รายล้อมเธออย่างมั่นใจ เป็นพนักงานใหม่ที่ได้อัปเกรดชีวิตบริษัทซึ่งจะยุติพิภพในปีหน้า แต่...

ความพิเศษที่แท้จริงของเธอคืออย่างอื่นต่างหาก

ตอนนั้นเอง ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายบุคคลโกดงจินก็เรียกเหล่าพนักงานใหม่ที่รวมตัวกันอยู่ที่ล็อบบี้

“พนักงานใหม่รุ่นยี่สิบเอ็ดมารวมตัวกันด้วยครับ หลังจากปฐมนิเทศแล้วแต่ละคนจะถูกส่งไปตามแผนกที่ได้รับมอบหมายนะครับ”

หลังจากปฐมนิเทศเสร็จ ผู้ช่วยผู้จัดการโกดงจินได้เรียกคิมซอลซูแยกออกมา

“คุณคิมซอลซู”

“ครับ”

“รบกวนรอสักครู่นะครับ”

คำพูดของโกดงจินทำให้พนักงานคนอื่นมองมายังคิมซอลซูด้วยความแปลกใจ

“เออละ คนอื่นๆ ไปตามแผนกของตัวเองได้แล้วครับ”

คิมซอลซูรู้อยู่แล้วว่าทำไมผู้ช่วยผู้จัดการโกดงจินถึงได้เรียกตัวเขา

หลังจากพนักงานใหม่คนอื่นไปกันหมดแล้ว โกดงจินจึงพูดกับคิมซอลซู

“ตามมาครับ”

“ครับ”

สถานที่ที่โกดงจินพาคิมซอลซูไปคือห้องประชุม ในห้องนั้นมีคนที่เขาคู่เคยมานั่งรออยู่ก่อนแล้ว

ผู้อำนวยการพัคจุนฮยของนั่นเอง

3

อยู่บนหัวพวกคุณ

“พนักงานคิมชอลซูใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“เชิญนั่งตรงนี้ครับ”

คิมชอลซูค่อย ๆ เดินไปยังเก้าอี้

ตอนเจอกันครั้งแรก คิมชอลซูเคยคิดว่าพัคจุนฮยองเป็นคนที่สุดยอด
มาก

เขามีใบหน้าที่ดูอ่อนโยน ทรงผมเป็นลอนเท่ บุคลิกที่เข้ากันได้ดีกับ
ชุดสูทภาพและมีเอกลักษณ์ สายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจกับน้ำเสียง
ที่ซื่อใจคนได้

หลังพัคจุนฮยองทำงานได้สามปีก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ
สามปีต่อมาได้เลื่อนเป็นผู้จัดการ และเป็นผู้จัดการอยู่สี่ปีก่อนขึ้นเป็นรอง
ผู้อำนวยการ จากนั้นใช้เวลาเพียงสองปีก็ได้เป็นผู้อำนวยการ

เป็นสุดยอดหวักะทีที่เข้ามาทำงานในฐานะพนักงานธรรมดา ก่อนจะได้
เป็นผู้อำนวยการในวัยเพียงสามสิบปลาย ๆ

ถึงแม้จะมีเรื่องการเล่นหุ้นหลุดออกมามากมาย แต่ผู้อำนวยการ
พัคจุนฮยองก็ยังได้รับเลือกให้เป็นหัวหน้าที่พนักงานหญิงชื่นชอบมากที่สุด
เป็นอันดับหนึ่งเหมือนเดิม

และหลังจากเป็นผู้อำนวยการได้สี่ปี เขาก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็น
กรรมการบริหาร และต่อไปจนถึงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ นับได้ว่าเป็น

บุคคลที่ประสบความสำเร็จอย่างมากในบริษัท

“ผมผู้อำนวยการพัคจนฮยงครับ เราเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกใช่ไหมครับ”

คิมซอลซุพยายามทำสีหน้าให้ดูผ่อนคลายพลางตอบ

“ครับ”

“เห็นท่าทางกังวลของคุณแล้ว สมองเป็นเด็กใหม่เลยนะครับ”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“ไม่เลยครับ”

“คงจะตกใจสินะครับ ที่ได้ทำงานในสำนักงานใหญ่ ต่างจากแผนกที่ต้องการลิบลับเลย”

“ครับ ผู้อำนวยการ”

“ที่จริงผมใช้อำนาจไปนิดหน่อยนะครับ”

คิมซอลซุทำหน้าตกใจก่อนโค้งศีรษะ

“ขอบคุณจริงๆ ครับ ผู้อำนวยการ”

“ตอนสัมภาษณ์ การที่คุณจำ HYMS ได้ทั้งหมดทำให้ผมประทับใจมากครับ ฮันยองเทรตดึงเราทำงานโดยยึดหลักตามคู่มือนั้นครับ คุณต้องอยากทำงานที่นั่นขนาดไหนกันนะ ถึงได้จำคู่มือที่มีถึงห้าสิบห้าหน้าได้! น่าประทับใจจริงๆ ครับ”

นี่คือคารมของผู้อำนวยการพัคจนฮยงผู้ชำนาญในการโน้มน้าวใจพนักงานใหม่

เช่นเดียวกับคิมซอลซุที่ยังเก็บสีหน้าไว้พร้อมคล้อยตามท่าทีของผู้อำนวยการพัคจนฮยง

ผู้อำนวยการพัคจนฮยงที่คิดว่าจัดการได้ระดับหนึ่งแล้ว ก็เริ่มเผยความต้องการที่แท้จริงออกมา

แม้คิมซอลซุจะทำสีหน้าชื่นชมยินดี แต่ความรู้สึกจริงๆ ของเขากลับต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

“เพราะอย่างนั้น ผมจึงมีเรื่องขอให้ช่วยหนึ่งเรื่อง”

“ครับ”

“ถ้ามีเรื่องไหนที่คิดว่าไม่ปกติเกิดขึ้นในทีมขายห้า อยากให้มารายงานผมหน่อยนะครับ”

“ขอถามเหตุผลได้ไหมครับ”

“เมื่อพนักงานคนหนึ่งทำงานที่เดียวเป็นเวลาสิบกว่าปี ก็อาจเกิดความไม่ซื่อสัตย์และทุจริตได้ครับ เพราะอย่างนั้นฝ่ายบุคคลจึงต้องส่งคนไปสังเกตการณ์แต่ละทีมครับ คุณซอลซูดิตเสียวว่าตัวเองคือผู้รับผิดชอบทีมขายห้าก็ได้ครับ ทำได้ใช่ไหมครับ”

ในสถานการณ์นี้หากปฏิเสธคงถูกหมายหัวอย่างแน่นอน

“อุตส่าห์พูดกับผมขนาดนี้ ผมไม่มีทางปฏิเสธอยู่แล้วครับ”

คำพูดของคิมซอลซูดิตทำให้พัคจุนฮยองยิ้มอย่างพอใจพลางคิดในใจ
โง่แบบนี้ เหมาะเอามาใช้ประโยชน์จริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นผมจะตั้งตารอครับ ถ้าสนิทกับฝ่ายบุคคลไว้ รับรองต่อไปมีแต่เรื่องดี ๆ แน่แน่นอนครับ”

“ผมจะพยายามอย่างเต็มที่ครับ! ผู้อำนวยการ ฝากตัวด้วยนะครับ”

“ดีครับ”

คิมซอลซูดิตออกมาจากห้องประชุม จากนั้นก็ปรายสายตาเย็นเยือกจ้องไปที่ประตูห้องที่เพิ่งออกมา

การเมืองในบริษัท เรื่องแบบนี้ไม่มีคู่มือสำหรับการจัดการ และทางบริษัทก็ไม่ได้ให้ความสำคัญอะไร เป็นเรื่องที่แอบพูดกันในงานเลี้ยงหรือที่ส่วนตัว ถือเป็นด้านมืดของชีวิตการทำงาน

แต่ถึงอย่างนั้นการเมืองในที่ทำงานก็เป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดจบของชีวิตการทำงาน

ชีวิตการทำงานจะโปรดหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าวันแรกที่เข้าทำงานคุณกินข้าวกับใคร

เหล่าพนักงานใหม่ที่พอจะรู้เรื่องการเมืองในที่ทำงานแม้เพียงเล็กน้อยก็จะวิ่งวุ่นเพื่อหาข้อมูลต่าง ๆ ให้ได้ก่อนเข้าทำงานวันแรก

คิมซอลซูดิตเมื่อสิบแปดปีก่อน ถูกพัคจุนฮยองหลอกให้เงินมีส่วนทำให้หัวหน้าอันจองกยูต้องออกจากบริษัท

อีจุนฮักที่ต้องการความก้าวหน้าในการทำงานก็ย้ายแผนก ส่วนคิมซอลซุกลายเป็นลูกนกที่กำพร้าแม่

เขาทำลายชีวิตตัวเอง

คราวนี้จะไม่เป็นไปตามที่คุณคิดหรือกรรมการผู้จัดการพัก

หลังจากรองผู้อำนวยการอันจองกยูประชุมช่วงเช้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็รีบห้องที่รู้สึกปวดรากับโดนแทงก่อนหันมาพูดกับอีจุนฮัก

“นี่จุนฮัก มีอะไรให้ดื่มไหม”

เมื่อได้ยินดังนั้น อีจุนฮักก็รีบค้นตู้เย็นทันที แต่กลับไม่มีอะไรเลย

“เดี๋ยวผมออกไปซื้อให้ครับ”

“ไม่เป็นไร ช่างมัน ว่าแต่เมื่อไหร่น้องเล็กของเราจะมานะ ดูเหมือนที่มันจะมามากหมดแล้วไม่ใช่หรือ”

“เห็นว่าได้ที่โหล่ตอนฝึกอบรม คงไม่ได้โง่จนเดินหลงทางใช่ไหมครับ”

ผู้จัดการพโยลิลซุพูดออกมาพร้อมลมหายใจที่มีกลิ่นห่อหุ้มๆ

“อุตส่าห์อยากเห็นหน้าก่อนจะออกไปนะเนี่ย”

ในจังหวะที่อันจองกยูกำลังเก็บแฟ้มเอกสารและลุกขึ้น คิมซอลซุก็ปรากฏตัว

“สวัสดีครับ”

ทุกคนหันมามองตามเสียงของคิมซอลซุ

“ผมคิมซอลซุ ได้รับมอบหมายให้มาอยู่ที่ทีมขายห้าครับ”

“อ้าว! หน้าตาดีใช้ได้นี่”

อันจองกยูมองคิมซอลซุแล้วพูดออกมาเป็นคนแรก

แต่ก็จบแค่นั้น

คิมซอลซุมองพวกเขาที่นั่งก่อนเอ่ยออกมา

“แล้วโต๊ะของผม...”

อีจุนฮักใช้คางพยักพาดไปโต๊ะตัวหนึ่งแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ตรงนั้น”

“ครับ”

คิมชอลซูวางกระเป๋าลงบนโต๊ะ จากนั้นจึงหยิบเครื่องดื่มแก้แสบที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อออกมาวางไว้บนโต๊ะของรองผู้อำนวยการอันจองกยูกับผู้จัดการพโยฮิลซู

“โอ้!!”

อันจองกยูเบิกตาโพล่งมองคิมชอลซู

ผู้จัดการพโยฮิลซูที่กำลังอยากดื่มอยู่พอดี มองคิมชอลซูด้วยสีหน้าราวกับเพิ่งได้รางวัลใหญ่

อันจองกยูเปิดฝาขวดที่วางอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็ดื่มเสียงดังอึกๆ ก่อนจะทิ้งขวดเปล่าลงถึงขยะ

“รู้งานดีเหมือนกันนี่เด็กใหม่”

“ได้ข่าวว่าเมื่อวานมีสังสรรค์กับผู้ซื้อนะคะครับ ผมเลยเตรียมมาเพื่อไว้ครับ”

อันจองกยูยิ้มเล็กน้อยให้กับคำพูดนั้น พร้อมหยิบกระเป๋ารั้งขึ้นมาแล้วตบท้ายของคิมชอลซู

“โห!!! เกินคาดนะเนี่ย ขอบใจ อร่อยมาก”

แม้จะได้รับคำชมจากอันจองกยู แต่คิมชอลซูก็ยังคงดูกังวลเหมือนเดิม

“ผู้ช่วยผู้จัดการอี ฝากดูแลเด็กใหม่ด้วยนะ ฉันต้องไปแล้ว และถ้าทางซาอูดีอาระเบียติดต่อมา ให้โทรหาฉันทันทีเลยนะ โอเคไหม”

“ครับหัวหน้า”

หลังรองผู้อำนวยการอันออกไปแล้ว ผู้จัดการพโยก็ยกเครื่องดื่มแก้แสบขึ้นดื่ม

“นี่ จุนยัก ฉันไปประชุมก่อนนะ!”

“ครับ ผู้จัดการ เชิญเลยครับ”

ผู้จัดการพโยไปไหนแล้วไม่รู้ ตอนนั้นจึงเหลือแค่ผู้ช่วยผู้จัดการอีจุนยักกับคิมชอลซูเท่านั้น

อีจุนยักจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์โดยไม่สนใจคิมชอลซูเลยแม้แต่น้อย คิมชอลซูจึงนั่งลงที่โต๊ะแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เข้าเครือข่าย

อินทราเน็ต¹ ของบริษัทตามที่ฝ่ายบุคคลบอกมา กรอกข้อมูลส่วนตัวลงไป และเปิดข้อมูลเบอร์โทรศัพท์ภายในเพื่อเริ่มท่องจำ

อีจุนชักเหลื้อมตามามองคิมซอลซูที่เอาแต่จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์

ปกติแล้วพนักงานใหม่จะมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือพวกที่ไม่รู้ว่าต้องทำอะไร เลยได้แต่นั่งดูอย่างกระวนกระวาย ส่วนอีกประเภทคือพวกอยากได้หน้า พยายามวิ่งเข้าไปส่งานทุกอย่างเพราะอยากได้รับการยอมรับเร็ว ๆ

แต่คิมซอลซูไม่ใช่ทั้งสองประเภทนั้น

ดูเหมือนเขากำลังท่องจำเบอร์โทรศัพท์ภายใน สิ่งที่ว่าพนักงานใหม่ต้องทำเป็นอย่างแรกเมื่อเข้ามาทำงานก็คือจดจำชื่อและหน้าตาของคนในบริษัท เนื่องจากในสมุดเบอร์โทรศัพท์ภายในมีทั้งชื่อและรูปอยู่ นี่จึงเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุด คิมซอลซูทำเรื่องนี้ด้วยตัวเองโดยที่ไม่ต้องมีใครบอก

ทึม ดูไอ้เด็กนี่สิ

อีจุนชักเปิดปากพูดโดยที่ตายังคงจ้องอยู่ที่ข้อความในอีเมล

“เด็กใหม่”

“ครับ”

“ตอบหัวนเซี่ยวนะ”

คิมซอลซูตั้งใจตอบหัวนๆ เพราะหากเขาแสดงภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบตั้งแต่แรกอาจจะโดนระแวงและถูกสร้างกำแพงใส่ก็ได้

“ครับ...เอ่อ...ผู้ช่วยผู้จัดการอีจุนชัก”

“ชื่อรุ่นพี่ยังไม่รู้แล้วจะดูสมุดเบอร์โทรศัพท์ภายในไปทำไม”

“เอ่อ ขอโทษครับ”

“ก่อนเข้ามาที่นี่ เคยทำงานมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่เคยครับ ที่นี้ที่แรกหลังเรียนจบครับ”

“แล้วเครื่องดื่มนั้นคืออะไร”

“เรื่องนั้น...”

¹ ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ภายในบริษัท

“ฉันไม่ชอบไอ้พวกคนทำงานไม่เป็นแล้วเอาแต่ประจบนะ”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

อีจุนชักโยนกองเอกสารที่วางอยู่ข้างโต๊ะให้คิมชอลซู

“ไปถ่ายเอกสารมาสามชุด”

“ครับ เอ่อ ครับ ผู้ช่วยผู้จัดการอี แล้วเครื่องถ่ายเอกสาร...”

เมื่อได้ยินคิมชอลซูถาม อีจุนชักก็หงุดหงิดขึ้นมา

“หาเองไม่ได้หรือไง”

“เปล่าครับ”

คิมชอลซูรีบลุกขึ้นพร้อมหยิบกองเอกสารไปห้องถ่ายเอกสาร

เมื่อพนักงานใหม่เข้ามา ส่วนใหญ่จะถูกปล่อยไว้โดยไม่ลังงานอะไร เพื่อให้ทำความคุ้นเคยกับสถานที่และเพื่อนร่วมงานอย่างน้อยสองวัน หรืออย่างมากสุดก็หนึ่งสัปดาห์ แต่การที่ได้รับมอบหมายงานถ่ายเอกสารทันทีที่เข้าออฟฟิศแบบนี้ ถือว่ารวดเร็วมาก

คิมชอลซูเดินไปห้องถ่ายเอกสารพลาจคลีเยี่ยมขณะมองพวกเพื่อนร่วมรุ่นที่นั่งอยู่กับโต๊ะและเอาแต่จ้องผนัง

ช่างเป็นสถานการณ์ที่เหมาะสมเสียจริง ที่กลายเป็นอย่างนี้ได้เพราะเขาเกล้งทำงานตึ๊งไม่ตึ๊งสลับกันไป

อีจุนชักมองคิมชอลซูเดินเข้าไปในห้องถ่ายเอกสารก่อนจะสายหน้าเล็กน้อย ตอนแรกเขาตั้งใจจะดูเพียงอย่างเดียว แต่กลับสั่งงานไปเสียได้

ไอ้เด็กนี่มันอะไรกัน

อีจุนชักหันไปมองห้องถ่ายเอกสารอยู่หลายรอบ เพราะเพิ่งคิดว่าเสียทำให้พนักงานใหม่ไปแล้ว เขาเหลือบตามองนาฬิกาเล็กน้อย

“ผู้ช่วยผู้จัดการอี ไม่เร็วเกินไปหรือ”

ผู้จัดการซาซังฮยอนจากทีมขายสี่พูดขึ้น

“กระวนกระวายเพราะพนักงานใหม่ ไม่สมกับเป็นผู้ช่วยผู้จัดการอึเลียนะ”

“ผู้จัดการซา หมายถึงเรื่องอะไรครับ”

อีจุนชักสายหน้าเป็นเชิงว่าไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน

“ผมแค่เปลี่ยนวิธีการเท่านั้นครับ”

“ผู้ช่วยผู้จัดการอีของเราช่างพูดจริงนะครับ”

ทันทีที่คิมซอลซุเข้าไปในห้องถ่ายเอกสาร เขาก็ใส่เอกสารเข้าไปในเครื่องถ่ายเอกสารอย่างคล่องแคล่วว่องไว และเริ่มถ่ายเอกสารอย่างต่อเนื่อง

คิมซอลซุมองนาฬิกาดิจิทัลที่ข้อมือ

เมื่อดูจากเลขหน้าซึ่งมีทั้งหมดห้าสิบเก้าหน้า ถ้าถ่ายเอกสารสามชุดก็เท่ากับหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดหน้า เครื่องถ่ายเอกสารถ่ายได้มากที่สุดสามสิบแผ่นต่อนาที เพราะอย่างนั้นเวลาเสร็จเร็วสุดจะอยู่ที่หกนาทิจากนั้นจัดชุดเอกสารและเอากลับไปรวมแล้วใช้เวลาประมาณแปดนาทีก็น่าจะเสร็จ

แต่ว่าแปดนาทีคือความสามารถของพนักงานที่มีอายุงานประมาณสองปีซึ่งทำงานได้คล่องแล้ว แต่หากวัดจากความสามารถของพนักงานใหม่มากกว่าครึ่งแล้ว งานนี้ควรจะใช้เวลามากกว่าสิบนาที

ดังนั้นเวลาเก้านาทีจึงเป็นเส้นแบ่งที่คลุมเครือว่าจะไม่ไหวหรือว่าต้องคอยจับตามอง

คิมซอลซุตั้งเวลานาฬิกาแล้วเริ่มแยกชุดเอกสารที่ถ่ายแล้วรวบกับเครื่องจักร และเมื่อเสียงนาฬิกาแจ้งเตือนว่าครบเก้านาทีแล้ว เขาก็กำลังพับหน้าปกชุดที่หนึ่งเล็กน้อยแล้วทางออก ก่อนจะนำเอกสารที่ถ่ายเสร็จนั้นกลับไปยังออฟฟิศ

หลังคิมซอลซุออกมาจากห้องถ่ายเอกสาร อีจุนฮักก็หันไปมองนาฬิกาเก้านาที

อีจุนฮักรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ถ้ามองว่าเป็นพนักงานใหม่ก็ถือว่าเร็ว แต่ถ้ามองว่าเป็นพนักงานที่มีประสบการณ์ก็ถือว่าแอบช้าอยู่

ในระหว่างที่เขาตอบกลับอีเมลยืนยันจากผู้ซื้ออยู่นั้น คิมซอลซุก็มาถึงพอดี

“ผู้ช่วยผู้จัดการอี ผมถ่ายเอกสารมาแล้วครับ”

“ทำตัวช้าเป็นเต่าขนาดนี้แล้วหวังจะได้ค่าชมมันหรอ”

“ขอโทษครับ”

อีจุนฮักอยากจะต่อว่าอีกสักหน่อย แต่กลับคิดคำพูดไม่ออก
“วางไว้ตรงนั้นแหละ”

“ครับ”

จังหวะที่คิมซอลซุจะหันหลังกลับ
“เดี๋ยว”

อีจุนฮักเบิกตากว้างราวกับพบเจอสิ่งที่ยิ่งใหญ่พร้อมคว้าชายเสื้อ
ของคิมซอลซุไว้ เขาพรอຍยับเล็กน้อยบนหน้าแรกของเอกสารที่ถ่ายมา
ในที่สุดอีจุนฮักก็เจอสิ่งที่สามารถทำได้ เขารู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก
ก่อนจะยืนขึ้น

“คุณคิมซอลซุ”

“ครับ”

“ทำงานก็ช้าและหน้าแรกยังยับแบบนี้ ถ้าหัวหน้าเห็นจะอารมณ์เสีย
ขนาดไหน”

“ขอโทษครับ”

“คิดจะทำงานแบบนี้ใช่ไหม”

“เปล่าครับ”

แม้อีจุนฮักจะหงุดหงิดใส่ แต่คิมซอลซุก็ยังตอบกลับอย่างใจเย็น
“วางไว้แล้วตามมา”

“ครับ”

“ทำไมพูดห้วนๆ ตลอดเลย พูดครั้งเดียวไม่รู้เรื่องหรือไง”

“ขอโทษครับ ผู้ช่วยผู้จัดการอ๊”

อีจุนฮักเปิดประตูออกมาแล้วหันหน้ากลับไปเล็กน้อย เมื่อเห็น
คิมซอลซุตามมาด้วยสีหน้ากังวลอย่างมาก เขาก็หันกลับมาพร้อมแอบยิ้ม
มุมปาก

แม้ไม่รู้วาทะภาษาต่างประเทศของคิมซอลซุนั้นแะขนาดไหน แต่
เท่าที่ดู เขาเป็นคนประเภทที่เหมาะสมกับการทำงานบริษัทมาก ไม่ว่าจะจับผิด
ติโน่นนี้เรื่องเล็กเรื่องน้อย หงุดหงิด หรือโมโหใส่ก็ตาม สีหน้าของเข
าก็ไม่เปลี่ยนแปลงสักครั้ง โดยปกติถ้าโดนแบบนี้ต้องแสดงสีหน้าออกมาบ้างแล้ว

สำหรับเซลล์ที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้ซื้อนั้น การไม่แสดงออกทางสีหน้า
ถือเป็นอาวุธที่ควรมีมาตั้งแต่เกิด

พวกฝ่ายบุคคลประเมินพลาดชั้นหรือ

นี่ไม่ใช่คนประเภทที่จะได้คะแนนเป็นอันดับสุดท้ายแน่นอน

ทดลองอ่าน